

Εισήγησις
ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας
τῆς Ἐκκλησίας
τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
τῆς 5ης/18ης Σεπτεμβρίου 2014
περὶ τῆς ἐπισήμου Διακηρύξεως τῆς Ἀγιότητος
τῆς Νεομάρτυρος Αἰκατερίνης Ρούττη
(† 15/28.11.1927)

† Ἐπίσκοπον Γαρδικίου Κλήμεντος
Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι ἅγιοι Ἀδελφοί·

ΚΑΤ' ΑΝΑΘΕΣΙΝ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ἡ ὁποία κατὰ τὴν τελευταίαν Συνεδρίαν Αὐτῆς τῆς 15/28.7.2014 ἠσχολήθη καὶ μὲ τὸ θέμα τῆς ἐπισήμου Διακηρύξεως τῆς Ἀγιότητος ἱερῶν Μορφῶν τοῦ Ἀγῶνος μας, κατόπιν βεβαίως τῆς ἀπαιτουμένης πρὸς τοῦτο διαδικασίας, προβαίνω στὴν παροῦσαν Εἰσήγησίν μου, εὐχαῖς Ὑμῶν, περὶ τῆς Νεομάρτυρος Αἰκατερίνης Ρούττη.

1. Ὁ Διωγμὸς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν

Ὡς γνωστόν, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας τοῦ 1924 στὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, τοῦ πρώτου αὐτοῦ ἀντορθοδόξου μέτρου εἰς ἐφαρμογὴν στὴν πρᾶξιν τῆς

Αίρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ ἀντέδρασεν ἐπαινετῶς καὶ ἐξηγέρθη κατὰ τῆς κατακρίτου Μεταρρυθμίσεως, τὴν ὁποίαν ἐν τῷ ἀλανθάστῳ κριτηρίῳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Συνειδήσεώς του διεΐδε καὶ ἐχαρακτήρισεν ὡς προδοτικὴν ὑποχώρησιν ἔναντι τῆς αἰρετικῆς Παπωσύνης καὶ ὡς ἀπαρχὴν δεινῶν στὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Πολιτείαν.

Ἡ ἀγία ἀνυπακοὴ ἐφαρμογῆς τῆς Καινοτομίας καὶ ἡ ἔμμομη στὴν Πατροπαράδοτον Ἡμερολογιακὴν Τάξιν καὶ τὸ Ὁρθόδοξον Σέβας μεγάλου πλήθους εὐσεβῶν, ὡς καὶ εὐαρίθμων ἀρχικῶς Κληρικῶν, προεξένησε τὴν διωκτικὴν μῆνιν τῆς Καινοτόμου Ἱεραρχίας, ἡ ὁποία μὲ τὴν συνδρομὴν τῶν ὀργάνων τάξεως τῆς Πολιτείας διενήργησε πρωτοφανεῖς σὲ ἔντασιν καὶ μένος ἀντιχριστιανικοὺς διωγμοὺς κατὰ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων.

Μάλιστα, οἱ Καινοτόμοι Ἀρχιερεῖς ἦσαν διωκτικώτεροι τῆς Πολιτείας! Ὁ ἴδιος ὁ πρωτεργάτης τῆς Καινοτομίας Ἀθηνῶν Χρυσόστομος (Παπαδόπουλος) ὠμολόγησε κυνικῶς σὲ Συνεδρίαν τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς 14.2.1927, ὅτι «*ἡ μὲν Ἀστυνομία, τῇ ἐνεργείᾳ τῶν κατὰ τόπους Ἱεραρχῶν, συλλαμβάνει (τοὺς Παλαιοημερολογίτας Ἱερεῖς), τὸ δὲ Ὑπουργεῖον διατάσσει τὴν ἀπόλυσιν αὐτῶν*»! (Ἀρχιμ. Θεοκλήτου Στράγκα, Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία ἐκ πηγῶν ἀψευδῶν, 1817-1967, τ. Γ', σελ. 1505, Ἀθῆναι 1971).

Ὅχι μόνον οἱ Ἱερεῖς, ὡς πρῶτοι στόχοι, ἀλλὰ καὶ τὸ εὐλαβὲς Ποίμνιον τοῦ Πατρίου, ἀντιμετώπισε διακρίσεις εἰς βάρος του, κατηγορίας, διωγμοὺς, μωλωπισμοὺς, τραυματισμοὺς, φυλακίσεις, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον! Τὸ αἷμα τῶν πιστῶν ἔβαψε Ναοὺς, ὁδοὺς καὶ πλατεῖες τῆς ἑλληνικῆς γῆς· κατὰ τοὺς σκληροὺς ἐκείνους διωγμοὺς, «*αἱ σκηναὶ ἦσαν ὄλως ἀποκαρδιωτικαί· χριστιανοὶ μὲ τὸν Σταυρὸν ἀνὰ χεῖρας ἐκτυπῶντο ὡς οἱ τελευταῖοι τῶν κακούργων· μητέρες καὶ λευκανθεῖσαι γερόντισσαι ἐποδοπατοῦντο ὑπὸ τῶν Ἀστυνομικῶν Ὀργάνων*»! (Σταύρου Καραμήτσου-Γαμβρούλια, Ἡ Ἀγωνία ἐν τῷ κήπῳ τῆς Γεθσημανῆ, σελ. 92, Ἀθῆναι 1961).

Καὶ ὁ μὲν Οὐρανὸς διὰ τῆς Θεοσημείας τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ ἐνίσχυε καὶ ἐπεβράβευε τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους διὰ τῆς Γ' Ἐμφανίσεως Αὐτοῦ τοῦ 1925, ὅμως παραλλήλως ὑπενθύμιζεν εἰς αὐτοὺς τὴν σταυρικὴν καὶ μαρτυρικὴν τους πορείαν. Ὁ δὲ Ἠγέτης ἡμῶν Ὁμολογητῆς Ἱεράρχης πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος, ὀρθῶς ἔγραφε καὶ κατήγγειλεν, ὅτι «*ἠνέχθη ὁ Μακαριώτατος (ἦτοι ὁ Ἀρχιεπί-*

σκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος), *να βάψη τὸν θρόνον αὐτοῦ καὶ μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἁθώου καὶ θρήσκου Ποιμνίου, μαρτυρήσαντος ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας»!* (βλ. Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον ὡς Κριτήριον τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ὁσίου Διονυσίου Ὀλύμπου, 1/14.7.1935, ἐν περιόδ. «Ο.Ε.Μ.», τ. 22-23/Ἰανουάριος-Ἰούνιος 1991, σελ. 224).

2. Ἡ Νεομάρτυς Αἰκατερίνη Ρούττη τῆς Μάνδρας Ἀττικῆς

Μία ἐξαιρετικὴ καὶ θαυμαστή περίπτωσης συγχρόνου Μάρτυρος στὸν Ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας, ἀποτελεῖ ἡ 27ῆς εὐλαβῆς Χριστιανῆ σύζυγος καὶ μητέρα δύο ἀνηλίκων τέκνων Αἰκατερίνη Ρούττη στὴν Μάνδρα Ἐλευσίνος Ἀττικῆς.

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Μαρτυρίου της κατεγράφη στὸν ἡμερήσιον Τύπον τῆς ἐποχῆς καὶ ἤδη πρὸ 35ετίας καὶ πλέον τὸ ἱστορικὸν Περιοδικὸν τοῦ Ἀγῶνος ἡμῶν «Τὰ Πάτρια» τοῦ μακαρίτου Ἱεράρχου Πενταπόλε-

ως Καλλιοπίου (†1998) εἶχε εἰδικὸν Ἀφιέρωμα, μὲ συγκέντρωσιν πολυτίμων στοιχείων τῆς ἐποχῆς τοῦ δράματος, τὸ ὁποῖον ἐν συνεχείᾳ ἐξεδόθη σὲ αὐτοτελὲς τεῦχος (βλ. Τὸ Αἷμα τῆς Μάνδρας, ἐκδ. 3η, Πειραιεὺς 1987, σελ. 80), μὲ παράθεσιν μάλιστα Εἰκόνας τῆς Νεομάρτυρος, ὡς καὶ ὑμνογραφικῶν πρὸς τιμὴν Αὐτῆς, γνωρῖσαν ἐπανεκδόσεις, ὥστε τὸ συγκλονιστικὸν ἐκεῖνο περιστατικὸν νὰ διασωθῆ καὶ διαδοθῆ εὐρύτερον.

Ἡ Αἰκατερίνη Ρούττη, τὸ γένος Πέππα, ἐγεννήθη τὸ 1900 στὴν Μάνδρα ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς καὶ ἐνυμφεύθη τὸν εὐλαβῆ Κωνσταντῖνον Ρούττην τὸ 1923. Ὅπως καὶ πλείστοι ἄλλοι στὴν περιοχὴν τους, δὲν ἐδέχθησαν οἰκογενειακῶς τὴν Ἡμερολογιακὴν Καινοτομίαν τοῦ 1924 καὶ ἐσυνέχιζον νὰ ἐορτάζουν τὶς Ἑορτὲς σύμφωνα μὲ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον διὰ ὁμοφρόνων Κληρικῶν.

Στὴν Ἑορτὴν τῶν Ταξιαρχῶν μὲ τὸ Πάτριον, στὰς 8/21 Νοεμβρίου τοῦ 1927, σὲ ἑορτάζοντα Ναὸν στὴν Μάνδρα, εἶχεν ἀρχίσει ἡ πανηγυρικὴ Ἀκολουθία μὲ λειτουργὸν τὸν ἄρτι ἀφίχθέντα αὐτόθι Ἱερομόναχον Χριστοφόρον Ψαλλίδα, παρουσία μεγάλου πλήθους Ὁρθοδόξων πιστῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦταν καὶ ἡ οἰκογένεια τῆς εὐλαβοῦς Αἰκατερίνης. Ἐνῶ ὅμως ἡ Ἀκολουθία προχωροῦσε εἰρηνικῶς, ἐνεφανίσθησαν ὄργανα τῆς τάξεως καὶ ἐκύκλωσαν τὸν Ναόν, διὰ νὰ παρακωλύσουν τὸν ἑορτασμόν καὶ κυρίως νὰ συλλάβουν τὸν Τερέα. Ὅμως, ἡ θαρραλέα ἐμμονὴ τῶν πολυαρίθμων πιστῶν, ἀνάγκασε τοὺς ἀστυνομικοὺς, παρὰ τὰς ἐνισχύσεις ποὺ ἔλαβαν, νὰ ἀναμένουν τὴν ὀλοκλήρωσιν τῆς Ἀγρυπνίας, θορυβοῦντες ἐκτὸς τοῦ Ναοῦ καὶ προετοιμαζόμενοι διὰ «δραῖσιν»...

Πρὸ τῆς ἀφίξεώς τους, λέγεται ὅτι ὁ σύζυγος τῆς Αἰκατερίνης, προαισθανόμενος κακὴν ἐξέλιξιν, τῆς ἐζήτησε νὰ παρουν τὰ δύο ἀνήλικα τέκνα τους καὶ νὰ υπάγουν στὴν οἰκίαν τους, ὅπως καὶ ἔγινεν. Ὅμως, ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Αἰκατερίνη, μὴ ἀνεχομένη νὰ διατελῇ σὲ ἀσφάλεια καὶ ἡσυχίαν, ἐνῶ οἱ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί τῆς ἀγρυπνοῦσαν προσευχόμενοι καὶ ἐκινδύνευαν σοβαρῶς, ἔσπευσε μυστικῶς στὸν Ναὸν τῶν Ταξιαρχῶν καὶ συνενώθηκε μὲ τὸ ἐκκλησίασμα, οὐσιαστικῶς δηλαδὴ «ἔτρεξε στὸ Μαρτύριον»!

Τοῦτο, φέρει εἰς νοῦν τοὺς θεοσόφους λόγους τοῦ Ὁσίου Ἀββᾶ Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου, ὁ ὁποῖος γράφει ἐπεξηγηματικῶς: «Ὅταν μὲν ἡ Χάρις πληθυνθῇ ἐν ἀνθρώπῳ, τότε ἐν τῷ πόθῳ τῆς δικαιοσύνης ὁ φόβος τοῦ θανάτου ἐνκαταφρόνητος αὐτῷ γίνεται, καὶ αἰτίας πολλὰς εὐρίσκει τις ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ, ὅτι δεῖ ὑπὲρ τοῦ φόβου τοῦ Θεοῦ ὑποφέρειν τὴν θλίψιν. Καὶ ὅσα δοκοῦντα βλάπτειν τὸ σῶμα καὶ αἰφνιδίως ἐπὶ τὴν φύσιν ἐπέρχονται, καὶ ἀκολούθως εἰς τὸ παθεῖν ἐτέθησαν, ὡς οὐδὲν λογίζονται ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ ἐν συγκρίσει τῶν ἐλπιζομένων ἀπὸ τοῦ νῦν» (Λόγος Α΄).

Ὅταν λοιπὸν ἡ Ἀγρυπνία ἔληξεν, παρὰ τὴν μεταμφίεσιν τοῦ Λειτουργοῦ, ὥστε νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτὸς ἐξερχόμενος καὶ ἔτσι νὰ διαφύγῃ τὴν σύλληψιν, οἱ Ἀστυνομικοὶ τὸν ἀνεγνώρισαν καὶ προσεπάθησαν νὰ τὸν συλλάβουν. Τὸν ἐφύλασσαν ὅμως πιστὲς γυναῖκες, γεμᾶτες ἀποφασιστικότητα καὶ ἀνδρείαν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ νεαρὰ σύζυγος καὶ μητέρα Αἰκατερίνη, ἡ ὁποία ὡς φαίνεται ἐφλέγετο ἀπὸ Ἀγάπην διὰ τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον, καὶ μάλιστα διὰ τὸν τίμι-

ον και γνήσιον Λειτουργὸν τοῦ Ὑψίστου! Στὴν συμπλοκὴν ποὺ ἀκολούθησε, στὴν ὁποίαν ἀκούσθηκαν πολλοὶ πυροβολισμοί, καὶ βλέπουσα ἢ μακαρία ὅτι ὁ Ἱερεὺς ἐκινδύνευε νὰ κτυπηθῆ ἀπὸ τὸν ὑποκόπανον ἀστυνομικοῦ, προέταξεν ἄφοβα τὸ σῶμα τῆς ὡσὰν ἀσπίδα προστασίας καὶ ἐδέχθη ἀντ' ἐκείνου θανάσιμον κτύπημα στὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς κεφαλῆς τῆς, προλαμβάνουσα μόνον νὰ ἀναφωνήσῃ τὸ γλυκύτατον Ὄνομα τῆς Παναγία μας!...

Διεκομίσθη αἰμόφυρτος στὸ νοσοκομεῖον «Εὐαγγελισμὸς» τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ἑπτὰ ὀλόκληρες ἡμέρες ὑπέφερε φορικτῶς χωρὶς νὰ δύναται νὰ ὀμιλήσῃ καὶ ἐν τέλει ὑπέκυψε τὶς πρῶτες πρωϊνὲς ὥρες τῆς 15ης Νοεμβρίου ἐκ.ῆμ., πρώτης ἡμέρας τῆς Νηστείας τῶν Χριστουγέννων, διὰ νὰ προγευθῆ στὴν Ἄνω Ἱερουσαλήμ τὴν χαρὰν τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ!

Οἱ πιστοὶ τοῦ Πατρῴου, οἱ ὁποῖοι παρακολουθοῦσαν τὸ θέμα μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος καὶ ἀγωνίας, ἐκινητοποιήθησαν ἀμέσως ὥστε ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία τῆς, ἡ ὁποία ἐτελέσθη ἀπὸ τοὺς ἀγωνιστὰς Ἱερεῖς π. Ἰωάννην Φλῶρον καὶ π. Βασίλειον Σακελλαρόπουλον, νὰ μὴ εἶναι μία ἀπλή κηδεία, **«ἀλλὰ ἱερὰ Λιτανεῖα μαρτυρικοῦ Λειψάνου. Χιλιάδες πιστοὶ συνώδευσαν τὴν πομπὴ κρατοῦντες ἄλλοι ἄνθη, ἄλλοι λαμπάδες καὶ ἄλλοι φοίνικες»!** (βλ. Τὸ Αἶμα τῆς Μάνδρας, σελ. 13).

Τὰ κείμενα, τὰ δημοσιεύματα καὶ οἱ μαρτυρίες τῆς ἐποχῆς, ἀναφέρονται σαφῶς καὶ ρητῶς σὲ **«Νεομάρτυρα»**, ἡ ὁποία μὲ τὴν θυσίαν τῆς ἐνίσχυσε καὶ ἀνεπτέρωσε τὸν ζῆλον τῶν πιστῶν καὶ ἀπετέλεσε σύμβολον ὑπερτάτης Μαρτυρίας καὶ Ὁμολογίας, καύχημα διὰ τοὺς ἀγωνιζομένους καὶ κατάκριμα γιὰ τοὺς ἐνόχους. Τὸ **«Αἶμα τῆς Μάνδρας»** βοᾷ ἀκόμη κατὰ τοῦ πρωταιτίου καὶ ἠθικοῦ αὐτουργοῦ, ἥτοι τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Καινοτομίας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπιγόνων αὐτοῦ!...

Ἀξιοσημεῖωτον τυγχάνει, ὅτι σὲ δημοσίευμα περὶ τῆς Νεομάρτυρος Αἰκατερίνης τοῦ Καθ. κ. Ἀντωνίου Μάρκου (βλ. «Νεομάρτυς Αἰκατερίνη τῆς Μάνδρας», Ἱστολόγιον «Τὸ Συναξάριο τῆς Ἐκκλησίας», Τετάρτη 14 Ἰουλίου 2010), γίνεται παραπομπὴ σὲ πηγὴν τοῦ «Ματθαϊκοῦ» π. Εὐγενίου Τόμπρου τοῦ 1961, ὅπου ἀναφέρεται ὅτι στὴν Ἀγρυπνίαν ἐκείνην τῶν Ταξιάρχων στὴν Μάνδρα τὸ 1927 ἦταν καὶ ὁ Ἁγιορεΐτης Ἱερομόναχος π. Ματθαῖος, ὁ κατοπινὸς Ἐπίσκοπος Βρεσθένης, καὶ ὅτι αὐτὸν προστατεύουσα ἐμαρτύρησε ἡ Αἰκατερίνη. Τοῦτο

ὁμως δὲν ἀπαντᾶται σὲ καμμίαν πηγὴν τῆς ἐποχῆς τοῦ Μαρτυρίου. Ἐν τούτοις, στὸ ἐν λόγῳ δημοσίευμα τοῦ κ. Μάρκου ὑπάρχει ἡ πληροφορία, ὅτι μετὰ τὴν ἐκταφὴν τῆς Νεομάρτυρος, τὸ Λεῖψανόν της, ἐντολῇ τοῦ Ματθαίου, μετεφέρθη στὴν Μοῆν τῆς Παναγίας Πευκοβουνογιατρίσσης στὴν Κερατέαν Ἀττικῆς, ὅπου φυλάσσεται ἡ τιμία Κάρα Αὐτῆς καὶ ἐτιμᾶτο ἀνέκαθεν «ὡς Λεῖψανον Μαρτυρικόν». Ἐπίσης, ὅτι ἔχουν ἀγιογραφηθῆ ἰ. Εἰκόνες Αὐτῆς σὲ Μονὲς τοῦ Πατρῖου στὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ὅτι κυκλοφοροῦν ὕμνο-γραφικὰ Αὐτῆς στὴν ἑλληνικὴν καὶ ἀγγλικὴν γλῶσσαν.

3. Ἡ Ἀγιότης τῆς Νεομάρτυρος Αἰκατερίνης Ρούττη

Εἶδομεν, ὅτι ἡ προσηγορία, τιμὴ καὶ κατάταξις ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Συνείδησιν περὶ τῆς φονευθείσης/θυσιασθείσης Αἰκατερίνης ἦτο αὐτὴ τῆς «Νεομάρτυρος». Τὸ Πλήρωμα τῆς διωκομένης Ἐκκλησίας ἀμέσως καὶ αὐθορμήτως, ἄνευ βίας ἢ ἄλλης σκοπιμότητος, ἔσπευσε νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐτυμηγορίαν καὶ νὰ τὴν διασαλπίσῃ δημοσίως, ἄνευ φόβου, ἀμφιβολίας ἢ ἐπιφυλάξεως.

Ἄρα, συντρέχει ἐν προκειμένῳ ἡ Ὁρθόδοξος διδασκαλία καὶ πρᾶξις ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ὅτι δηλαδὴ δὲν ἔχομε μίαν ἐπιβεβλημένην ἄνωθεν, ὑπὸ κάποιας ἀρχῆς, «ἀγιοποίησιν», ἀλλὰ μίαν αὐθόρμητον καὶ ἀβίαστον τιμὴν, βάσει τοῦ ἰσχύοντος κριτηρίου στὴν Ἐκκλησίαν. Τὰ ζωντανὰ Μέλη Αὐτῆς γνωρίζουν ἐμπειρικῶς καὶ διακρίνουν, ὅτι ἡ Ἀγιότης δὲν εἶναι ἀπλῶς ἠθικὸν κατηγορημα/γνώρισμα, ἀλλὰ Ἀγιοπνευματικὴ δωρεά. Ἡ δὲ ἐκάστοτε Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ πιστοποιεῖ καὶ διακηρύσσει ἐπισήμως τὴν ὑφισταμένην τοπικῶς ἀποδοχὴν ἐνὸς ἱεροῦ προσώπου ὡς Ἀγίου, ὥστε νὰ ἀναγραφῆ στὸ Ἐορτολόγιον καὶ Συναξάριον τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ τιμᾶται δεόντως, μὲ ὕμνους, Εἰκόνες καὶ Ναοὺς, ἀπὸ τὴν ὅλην Ἐκκλησίαν.

Κατὰ τὸν αἰοδιμον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Νεκτάριον, «τρία θεωροῦνται τὰ μαρτυροῦντα ἀληθῶς ἐν ἀνθρώποις ἀγιότητα· πρῶτον, Ὁρθοδοξία ἄμωμος, ἀρετῶν κατόρθωσις ἀπασῶν, ἐν αἷς ἔπεται ἡ περὶ τὴν πίστιν μέχρις αἵματος ἀντικατάστασις, καὶ τέλος ἡ περὶ Θεὸν ἐπίδειξις σημείων ὑπερφυῶν καὶ θαυμάτων» (βλ. Πρὸς ταῖς προσκομισθεῖσαι θέσεις παρὰ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις φρατόρων διὰ Πέτρου τοῦ αὐτῶν μαῖστορος περὶ

της ἀρχῆς τοῦ Πάπα ἀντίρρησης, ἐν Ἰασίῳ, 1682, σελ. 201).

Στὴν Νεομάρτυρα Αἰκατερίναν, τὸ τίμιον καὶ ἔνδοξον αὐτὸ Μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ὁρθοδοξία ἡ ἄμωμος διέλαμπε, καὶ λόγῳ ἀκριβῶς ὑπάρξεως ἐν αὐτῇ ζώσης Ἀρετῆς καὶ ἀνεπιλήπτου βίου, ἔλαβε τὴν Χάριν τῆς μετὰ ζήλου προασπίσεως τοῦ ἀξίου Λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου μετὰ τὴν Ἀγρυπνίαν. Ἀντικατέστη δὲ πράγματι μέχρις αἵματος στὸν Ἀγῶνα τῆς Πίστεως, τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Ἀγάπης. Ἀγάπησε ὑπὲρ πάντα Χριστὸν καὶ Ἐκκλησίαν, ἐθυσιάσθη δὲ ἀπὸ σεβασμὸν καὶ ἀγάπην διὰ τὴν γνησιότητα τῆς Πίστεως καὶ τὴν διαφύλαξιν Ὁρθοδόξου Κληρικοῦ, ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ ὁποίου εἶχεν εὐλογηθῆ καὶ ἀγιασθῆ ὀλίγην ὥραν ἐνωρίτερον. Τῆς ἐχορηγήθη λοιπὸν δικαίως ἡ Χάρις τῆς Ὁμολογίας καὶ τοῦ Μαρτυρίου. Ἐν καιρῷ διωγμοῦ Πίστεως ἐπέδειξε ἀφοβίαν καὶ ἀνδρείαν, ζῆλον καὶ θυσίαν, δι' αὐτὸ καὶ ἐχαριτώθη καὶ ἔτελειώθη διὰ τοῦ Μαρτυρίου. Εἶναι δὲ γνωστὸν, ὅτι σὲ περιπτώσιν Μαρτυρίου, τὸ ὁποῖον ἀφ' ἑαυτοῦ συνιστᾶ γεγονός χαρισματικόν, ἦτοι θαυμαστόν, δὲν ἀπαιτεῖται ὅπως δῆποτε καὶ ἡ ἐπίδειξις θαυματουργιῶν, πρὸς Διακήρυξιν τῆς Ἀγιότητος.

Αξιοσημεῖωτον ἐπίσης εἶναι, ὅτι ἡ ἀγωνία τῆς Νεομάρτυρος στὸ νοσοκομεῖον, ὅπου ἀργοέσβηνε, δὲν ἦτο διὰ τὸν ἑαυτὸν της, ἀλλὰ ἔγραψε μὲ δυσκολίαν ἓνα σημείωμα στὸν σύζυγόν της διὰ νὰ προσέξῃ καὶ φροντίσῃ τὰ τέκνα τους. Ἡ ἀγαπῶσα μητρικὴ καρδιά της, μετὰ Θεόν, ἐνδιαφέρετο διὰ τὰ τέκνα της, περὶ τῶν ὁποίων μετὰ βεβαιότητος θὰ ἠῦχετο διαπύρως ἐν Οὐρανοῖς!

4. Συμπέρασμα

Ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος, προνοοῦσα διὰ τὴν ἐπαξίαν τιμὴν τῶν θυσιασθέντων Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ὡς καὶ τὴν ἐπίσημον προβολὴν των ὡς ὑποδειγμάτων ἐνώπιον τοῦ Ποιμνίου Αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τῶν ὅπου γῆς Ὁρθοδόξων, ἐν ἡμέραις ἀποστασίας καὶ συγχύσεως, ὅτε καὶ πάλιν ἀπαιτεῖται ζῆλος Μαρτυρικὸς καὶ Ὁμολογία ἕως θανάτου, θὰ πράξῃ ἄριστα διακηρύττουσα καὶ ἐπισήμως τὴν Ἀγιότητα τῆς Νεομάρτυρος Αἰκατερίνης Ρούττη τῆς Μάνδρας, πρὸς ἐγγραφὴν Αὐτῆς στὸ Ἐορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ θεάρεστος αὐτῇ Πρᾶξις, ὡς χρέος ἱστορικὸν καὶ πνευ-

ματικόν, θὰ ἐφελκύσῃ ἐπὶ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου πλουσιωτέρας τὴν θείαν εὐλογίαν καὶ εὐαρέσκειαν, καὶ θὰ ἐπιδαψιλεύσῃ δωρεὰς καὶ χάριτες, διὰ πρεσβειῶν τῆς Ἁγίας Νεομάρτυρος Αἰκατερίνης, ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τοῦ Ποιμνίου ἡμῶν.

Ὁ Εἰσηγητὴς
Ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ Ἀδελφὸς
† Ὁ Γαρδικίου Κλήμης